

Discussie: Herstellen als je de weg niet vindt?

Het uitgangspunt van deze discussie was de vaststelling dat het voor een persoon met een psychische nood niet altijd evident is om een weg te vinden naar aangepaste hulp en ondersteuning.

De panelleden waren Hans Meganck (ervaringsdeskundige), Peter Dierinck (psycholoog en kwartiermaker, Sleidinge) en Kristel Luyckx (Praktijkondersteuner Geestelijke Gezondheidszorg, Wijkgezondheidscentrum Brugse Poort). Moderator was Frank Schaffler (psychotherapeut en projectmedewerker zinzorg, patiëntenparticipatie en ervaringsdeskundigheid Sint-Amandus Beernem).

Hans opende de discussie met een korte PowerPoint waarin hij zijn eigen verhaal bracht en enkele vragen die dit bij hem (en mogelijks ook anderen) opriep: Welke hulp zoekt de psychisch kwetsbare mens en welke hindernissen vindt hij daarbij op zijn weg? Is de eerste lijn toegerust om daar een passend antwoord op te bieden? Is dit in de gespecialiseerde zorg beter? En hoe moe en kan daaraan verholpen worden?

Uit de discussie bleek al gauw dat de eerste vraag van de patiënt is om beluisterd en au sérieux genomen te worden. Vaak lijkt daartoe de tijd en de deskundigheid te ontbreken. Dit zorgt er o.m. voor dat er bij vele potentiële hulpvragers vaak een grote terughoudendheid (c.q. angst) bestaat om hulp en/of ondersteuning te vragen.

Eens in het zorgcircuit opgenomen wordt men het "object" van zorg met wachttijden, doorverwijzingen, desinformatie en een uitgesproken tekort aan informatie, zowel naar de patiënt toe als tussen de hulpverlenende instanties onderling. Vaak ontbreekt het aan relationele deskundigheid (het moet "klikken") en/of is de herstelgedachte (regie door de patiënt)afwezig.

Het lijkt er steeds meer op dat er binnen de GGZ - naast de obligate specialisten - een dringende noodzaak is aan nieuwe "rollen": vertrouwenspersonen, ondersteuners, trajectbegeleiders, kwartiermakers, gidsen, buddy's, enz...

Het besluit was dat GGZ, inderdaad een kwestie is van "samen" op pad gaan waarbij de verschillende perspectieven niet tegenover mekaar staan maar hand in hand het herstel van de persoon in psychische nood ondersteunen.

(Frank Schaffler)